

Arrest

nr. 150 089 van 28 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 9 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 19 mei 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het ingestelde beroep komt onontvankelijk voor, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

Op 5 april 2013 worden de beslissingen genomen door de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris tot het opleggen van de inreisverboden met een duur van drie jaar aan verzoekers betekend. Uit het administratief dossier en de database waarin de rol van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgenomen is blijkt niet dat er beroep aangetekend werd tegen de twee inreisverboden. Bijgevolg zijn deze beslissingen definitief geworden.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...).”

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep met betrekking tot de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk verklaard wordt. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niets anders dan - na te hebben vastgesteld dat verzoekers nog steeds in het Rijk verblijven en onder een definitief inreisverbod, die niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staan - vast te stellen dat het verzoekers voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en dat hen aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers van mening zijn dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd als een bij wet voorziene afwijking op de verplichting om de opheffing of opschorting van het inreisverbod aan te vragen vanuit het buitenland, wijst de Raad op het volgende. Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die onder een inreisverbod staat, de opheffing of opschorting hiervan dient aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Het is de betrokken vreemdeling tevens verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven. Van dit principe kan worden afgeweken bij internationaal verdrag, wet of koninklijk besluit. Verzoekers geven niet aan op basis van welk internationaal verdrag of koninklijk besluit zij menen dat zij een afwijking op het principe dat de opheffing dient te worden aangevraagd in het herkomstland kunnen laten gelden. Verzoekers kunnen verder niet gevolgd worden waar zij aangeven dat het indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd als een wettelijke uitzondering. Met dit betoog gaan verzoekers er immers aan voorbij dat in eerste instantie de opheffing van een inreisverbod moet worden gevraagd - in beginsel vanuit het land van herkomst - en slechts nadat deze opheffing werd bekomen een aanvraag om verblijfsmachtiging kan worden ingediend. Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk - en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag - te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Stellen dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als een wettelijke

afwijking kan worden beschouwd op de verplichting op een opheffing/opschorting van het inreisverbod in te dienen in het herkomstland, zoals verzoekers menen, ontnemt dan ook elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. De wetgever heeft daarenboven in artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorzien dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling.

Het overige betoog van verzoekers doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 29 mei 2015 dienen verzoekers een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 24 juni 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 19 mei 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"De verzoekende partijen stellen dat het bestaan van inreisverboden met een duur van drie jaren niet relevant is voor de beoordeling van hun zaak. Immers hebben zij hun aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend op een ogenblik dat de inreisverboden hen nog niet waren opgelegd en wel op basis van de lange duur- meer dan vierjaren - van hun asielprocedure gecombineerd met de procedure die zij hebben gevoerd op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en het gegeven dat zij kinderen hebben die hier naar school gaan. Zij menen dat indien de verwerende partij "de gebruikelijke criteria" had toegepast, dit had moeten leiden tot het inwilligen van hun aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van voormeld artikel 9bis. Indien de verwerende partij hiertoe alsnog zou overgaan, dient dit volgens de verzoekende partijen te worden beschouwd als een impliciete intrekking van de inreisverboden. De verwerende partij verwijst naar de beschikking."

2.5. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Zoals blijkt uit de beschikking van 19 mei 2015 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoekers. Het blijkt niet dat dit inreisverbod niet langer van kracht zou zijn. Ter terechtzitting wordt dit evenmin betwist.

Bijgevolg dient te worden onderzocht wat de gevolgen zijn van een inreisverbod.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

" Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering."

Artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

"§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum de adressaat – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden. *In casu* werd het inreisverbod op 5 april 2013 aan verzoekers ter kennis gebracht.

Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Nu artikel 74/11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet blijkt uit de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet en nu artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de voormelde wet kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie *mutatis mutandis*: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401). Het gegeven dat "hun aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 [werd] ingediend op een ogenblik dat de inreisverboden hen nog niet waren opgelegd en wel op basis van de lange duur - meer dan vier jaren - van hun asielprocedure gecombineerd met de procedure die zij hebben gevoerd op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en het gegeven dat zij kinderen hebben die hier naar school gaan. Zij menen dat indien de verwerende partij "de gebruikelijke criteria" had toegepast, dit had moeten leiden tot het inwilligen van hun aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van voormeld artikel 9bis", doet hieraan geen afbreuk gelet op de uitdrukkelijke bewoordingen in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet. Gelet op de duidelijke bewoordingen van voormelde artikelen en de procedure omschreven in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet kon de verwerende partij niet zonder meer abstractie maken van het geldende inreisverbod, zelf al was de aanvraag ingediend vooraleer een inreisverbod werd opgelegd. Voorts wijst de Raad erop dat in de beschikking van 19 mei 2015 expliciet werd uiteengezet waarom een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ook niet kan worden beschouwd als een bij wet voorziene afwijking op de verplichting om de opheffing of opschorting van het inreisverbod aan te vragen vanuit het buitenland.

In voorliggend geval trad het inreisverbod dat de verzoekers werd opgelegd in werking op 5 april 2013. Dit inreisverbod is thans definitief in die zin dat verzoekers er geen rechtsmiddel meer kunnen tegen aanwenden. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat verzoekers daartoe bij het bestuur een aanvraag indienden conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Nu de gelding van het aan verzoekers betekende inreisverbod verhindert dat hen een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt toegekend, rijst de vraag naar het nuttig effect een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De Raad is van oordeel dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing er in de hierboven besproken omstandigheden enkel toe kan leiden dat de gemachtigde de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaart vermits deze aanvraag onverenigbaar is met de het vigerende inreisverbod. Met

hun betoog ter terechtzitting brengen verzoekers geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dat hetgeen reeds in de beschikking van 19 mei 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de beschikking van 19 mei 2015 is het beroep dan ook onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS